

Samenvatting "Bewijzen van reïncarnatie" - Stevenson

Professor dokter Ian Stevenson beschrijft in zijn boek *Bewijzen van Reïncarnatie* het wetenschappelijk onderzoek dat hij heeft uitgevoerd naar reïncarnatie. Hij blijkt de hele wereld over te zijn gereisd om gevallen van reïncarnatie te onderzoeken en documenteren. Zijn boek is een samenvatting waarin 112 van de 225 gevallen die hij onderzocht meegenomen zijn. Zijn totale onderzoeksverslag beschrijft alle onderzochte gevallen en telt meer dan 2000 pagina's.

Herinneringen aan vorige levens

Vooraf in landen en culturen waar het geloof in reïncarnatie sterk is, met name waar het hindoeïsme en boeddhisme aangehangen wordt, zijn veel verslagen over kinderen voorhanden die zich vorige levens herinneren. In India heeft één op de vijfhonderd mensen een herinnering aan een vorig leven. Als je dat terug zou rekenen naar Nederland zou je op ongeveer 32.000 mensen moeten komen die zich (delen van) een vorig leven herinneren. Eén van de redenen dat in West-Europa minder reïncarnatieverhalen voorhanden zijn is dat kinderen met dergelijke uitspraken vaak niet serieus genomen worden door de omgeving.

De herinneringen aan een vorig leven openbaren zich op erg jonge leeftijd, meestal tussen het tweede en het vierde levensjaar. Het kind vertelt met grote intensiteit en emotie verhalen over bijvoorbeeld "mijn andere moeder" en "vroeger toen ik groot was..." en kan in sommige gevallen namen noemen en woonplaatsen aangeven. Bijna altijd weet het kind ook hoe het overleden is. Het interval tussen de dood van de vorige persoonlijkheid en de geboorte van de huidige loopt ongeveer van vier tot 34 maanden. In een aantal gevallen was de conceptie van de nieuwe persoonlijkheid al geschied voordat de vorige persoonlijkheid was overleden. In enkele gevallen is het kind zelfs geboren binnen enkele weken of zelfs dagen na het overlijden van de vorige persoonlijkheid. Het kind kan tekenen hebben op het lichaam, in de vorm van geboortefwijkingen en/of moedervlekken, die aangeven waar de doodsoorzaak te vinden is. Vaak zijn dit gevallen waar men door geweld om het leven gekomen is. Op de exacte plek waar men bijvoorbeeld door een kogel is getroffen heeft men op het huidige lichaam een moedervlek.

Daarnaast heeft eenderde van de gevallen een fobie, als gevolg van de wijze van overlijden. Bang voor water als men verdronken is, bang voor harde geluiden als men als gevolg van een schietpartij om het leven is gekomen. Ook het verlangen naar zaken die ongewoon zijn binnen het gezin of de cultuur waarin men leeft kunnen vaak herleid worden tot het vorig leven. Sommige kinderen bezitten vaardigheden die ze in een vorig leven hebben opgedaan. Een aantal kinderen vertoont de lichamelijke kenmerken van de vorige nationaliteit die ze bezaten.

De helft van de gevallen is door geweld gestorven. Vaak weet het kind nog door wie ze zijn vermoord en voelen ze veel vijandigheid en wraakgevoelens. Stevenson geeft een voorbeeld van een kind dat zich zijn eigen zelfmoord herinnert en de macabere gewoonte heeft om met een touw rond zijn nek te lopen. Voor een kind zijn de herinneringen aan een vorig leven zelden plezierig. Ze worden gekweld door verwarring omtrent hun identiteit.

Vaak verdwijnen de herinneringen tussen het vijfde en het zevende levensjaar. Bij een gering aantal is de herinnering blijvend.

Onderzoeksaanpak

Stevenson heeft het de volgende aanpak gehanteerd binnen zijn onderzoek:

1. Het interviewen van het kind, de ouders, alsmede andere personen die uit de 1e hand kunnen getuigen.
2. Het onderzoeken, schetsen en/of fotograferen van moedervlekken of geboortefwijkingen van het kind.
3. Het vragen naar schriftelijke documenten zoals paspoorten, dagboeken en horoscopen waaruit precieze data kunnen blijken.
4. Het interviewen van het gezin alsmede buurtbewoners van het veronderstelde vorige leven.

5. Bij moedervlekken en geboortefwijkingen: het proberen de hand te leggen op lijkschouwingverslagen en andere documenten waaruit de positie van de verwondingen van de betrokkenen kan blijken.

Gemeenschappelijke kenmerken

De onderzochte gevallen hebben volgens Stevenson vier gemeenschappelijke kenmerken, ongeacht de achtergrond van het kind en het land waarin het woont:

1. Het kind is op jonge leeftijd begonnen te spreken over zijn of haar vorig leven (tussen twee en vier jaar).
2. Het kind stopt hierover te praten tussen het vijfde en achtste levensjaar.
3. Het kind is vaak gewelddadig om het leven gekomen.
4. Het kind noemt vaak de wijze van sterven.

Verband mentale beelden en wonden op het lichaam

Stevenson geeft aan dat er een verband bestaat tussen mentale beelden en het ontstaan van wonden op het lichaam. Een voorbeeld hiervan is erg herkenbaar, velen van ons hebben dat wel eens meegemaakt. Je voelt lichamelijke pijn terwijl er niets met je aan de hand is. Later hoor je dat een geliefde, bijvoorbeeld je kind, zich op die betreffende plek heeft bezeerd. Op afstand heb je dat aangevoeld en heeft dit zich lichamenlijk geuit. Vrouwen die zwanger zijn kunnen als ze schrikken een afdruk achterlaten op het ongeboren kind.

Misvormde baby

Stevenson vertelt ter illustratie het volgende verhaal. Hij hoorde dat er een baby was geboren zonder armen en met misvormde benen. Toen hij bij de betreffende familie aankwam was het kind, twintig maanden oud, overleden. Hij sprak met de vader van het kind en deze vertelde dat hij jaren geleden een man had vermoord door hem zijn benen en armen af te hakken. De familie van het slachtoffer vervloekte het gezin van de man en voorspelde dat ze een ernstig gehandicapt kind zouden krijgen. De man ging naar de gevangenis, zat zijn straf uit en kwam terug. Zijn vrouw raakte zwanger en het misvormde kind werd geboren. Er doen zich in dit geval twee mogelijke verklaringen voor volgens Stevenson. De zwangere vrouw had door haar angst zelf een "afdruk" op het kind tot stand gebracht of de vermoorde man is bij haar gereïncarneerd.

Stevenson beschrijft in zijn boek nog meer onderzochte gevallen.

Vermoord door schoonmoeder

Sunita Singh werd in augustus 1967 geboren in India. Bij de geboorte ontdekte men dat ze een extreem grote moedervlek had met de kleur van rode port. Hij strekte zich over het rechter bovendeel van haar borstkas en het grootste deel van haar rechterarm. Bovendien had ze drie moedervlekken onderaan haar hals rechts. Toen ze een paar jaar oud was begon ze over een vorig leven te praten. Haar oma had haar meegenomen voor een bezoek aan een naburig dorp. Daar zag Sunita een man en zei: "Hij is mijn zoon. Ze wist dat de man Ranvir heette. Eén van de vrouwen in dit dorp leek haar ongerust, zelfs doodsbang te maken. Na afloop vertelde Sunita gedetailleerd hoe ze in een vorig leven in dit dorp had gewoond en daar was vermoord door haar schoondochter. Ze heette toen Ram Dulari en woonde met haar zoon en schoondochter in het dorp waar Sunita bang was geworden. Haar zoon, Ranvir, was vaak niet thuis en de schoondochter had tijdens zijn afwezigheid allerlei verhoudingen met andere mannen. Ram Dulari kwam daarachter en sprak openlijk haar afkeuring uit. Uit wraak huurde de schoondochter beroepsmoordenaars in, die 's nachts haar huis binnendrongen om een diefstal te simuleren, zij vermoordden Ram Dulari met een zwaard. Hoewel de politie geen arrestaties verrichtte, bereikten allerlei berichten en geruchten over de moord op Ram Dulari de omliggende dorpen, waaronder het dorp van Sunita. Sunita's vader was dus al nagenoeg van alles op de hoogte waar zij in verband met haar vorig leven over sprak. Haar moeder kwam echter uit een ander dorp en zei dat ze niets wist van de moord op Ram Dulari tot Sunita erover begon te spreken. Niemand kon zich voorstellen dat Sunita's ouders haar aangemoedigd zouden hebben zich met Ram Dulari te identificeren. Sunita vertoonde een duidelijke angst voor de schoondochter van Ram Dulari toen ze haar tegenkwam. Bij een andere ontmoeting met deze vrouw vertelde een van angst ineenkrimpende Sunita haar oma: "Ze maakt me nog eens dood."

Stevenson verkreeg het rapport van de lijkschouwer en daaruit bleek een overeenstemming tussen de zwaardwonden in Ram Dulari's hals- en borststreek en Sunita's moedervlekken. Het lijk was ongewassen geweest voor de crematie. Waarschijnlijk waren de portrode moedervlekken op haar borstkas en arm de afdrukken van het bloed dat was achtergebleven toen Ram Dulari werd gecremeerd.

"Litteken"moedervlek

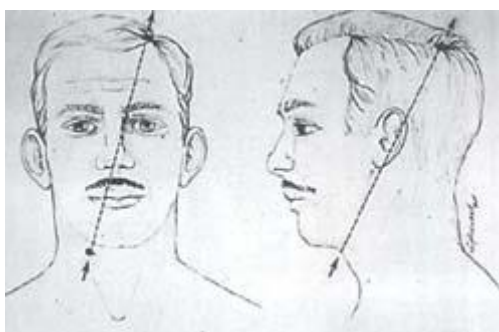
Jacinta Agbo, een Ibo in Nigeria, is in 1980 geboren. Ze bezat een eigenaardige moedervlek in de vorm van een drie centimeter brede band rondom haar gehele hoofd dat bestond uit bleek, littekenachtig weefsel.

In sommige opzichten leek het op een verband. Qua plaats kwam het overeen met een zwachtel, aangebracht op het hoofd van de overledenen met wie Jacinta later werd geïdentificeerd. Deze persoon, Nsude Agbo, was betrokken geraakt bij een ruzie en op het hoofd geslagen met een knots. Men bracht hem naar het academisch ziekenhuis in Enugu, waar hij werd geopereerd. Wellicht is daar geprobeerd om de ingeslagen schedel op te lichten. Hiervoor zal er een lange incisie in de schedel zijn gemaakt, die later is dichtgenaaid. Helaas waren veel medische dossiers kwijtgeraakt en vernietigd tijdens de oorlog 1967-1970. Er is dan ook geen medisch dossier aangetroffen. Jacinta's moedervlek was veel groter dan de incisie geweest zal zijn. Daarom neemt Stevenson aan dat de moedervlek correspondeert met de zwachtel, die de chirurg na de operatie moet hebben aangebracht. Jacinta, in dit leven een meisje, vertoont duidelijk mannelijke trekken. Ze is nog meerdere malen bezocht door het team van Stevenson. Deze trekjes waren nog niet verdwenen toen ze acht was.

Een geval van zelfmoord

Cemil Fahrıcı kwam ter wereld in 1935, te Antakya in Turkije. Tijdens de nacht voor zijn geboorte droomde zijn vader dat een verre verwant, Cemil Hayik, zijn huis binnenkwam. Deze was pas vermoord. De man zag het als een teken dat Cemil bij hun gezin herboren zou worden. Toen Cemil geboren was had hij een moedervlek in de vorm van een littekenachtige plek onder zijn kin die gedurende verscheidene dagen na zijn geboorte bloedde.

Cemil Hayik had in zijn leven twee mannen vermoord die twee van zijn zussen hadden verkracht. Hij werd gearresteerd voor de moorden maar ontsnapte. Twee jaar lang leefde hij in een schaars bewoond berggebied onder hachelijke omstandigheden. Daar beroofde hij reizigers. De politie omsingelde het huis waar hij zich met zijn broer schuilhield. Er werd heen en weer geschoten en de politie stak het huis in brand. Achteraf bleek dat Cemil op dat moment zijn broer had vermoord en vervolgens de hand had geslagen aan zichzelf, door de loop van zijn geweer tegen zijn kin te plaatsen en de trekker met zijn voet over te halen. Een paar dagen na zijn dood werd Cemil Fahrıcı geboren. Toen deze leerde praten beschreef hij stukje en beetje het leven en sterven van Cemil Hayik. De jongen was door zijn ouders oorspronkelijk Dahham genoemd. Aangezien hij weigerde om bij een andere naam genoemd te worden dan Cemil gaven zijn ouders tenslotte toe en werd het Cemil Fahrıcı. Als kind was Cemil erg vijandig tegenover de politie. Verder had hij een fobie voor bloed.

De zus van Cemil Hayik meldde dat de kogel die haar broer had gedood zijn hoofd bij zijn kruin had verlaten. Cemil Fahrıcı had op die plek een langwerpige kale plek aan de linkerzijde van zijn kruin. De moedervlek onder zijn kin zat op de plaats waar de kogel zijn lichaam was binnengekomen.

Opzettelijk een teken aangebracht

Ma Choe Hnin Htet, geboren op 27 september 1976 in Burma, had een opvallende rode moedervlek aan de achterzijde van haar nek. Verder had ze een langgerekte moedervlek die over het onderste deel van haar borstkas verticaal naar beneden liep tot boven aan haar buik. Toen ze leerde praten, liet ze merken dat ze kennis had van het leven van Ma Lai Lai Way, de zus van haar moeder, en gedroeg ze zich alsof ze de positie van deze vrouw had in de familie. Ze herkende ook verscheidene vriendinnen. Ma Lai Lai Way had een erfelijke hartkwaal gehad en was overleden tijdens een operatie. Drie schoolvriendinnen hadden haar lichaam voor de begrafenis geprepareerd. Zij hadden gehoord dat een teken, aangebracht op het lijk van de overledene, een moedervlek teweeg kon brengen. Ze plaatsten daarom met rode lippenstift een teken aan de achterzijde van haar nek en vertelden niemand wat ze gedaan hadden.

De moedervlek van Ma Choe Hnin Htet zat op de betreffende plaats. De moedervlek op haar buik kwam overeen met de plek waar de operatie op Ma Lai Lai Way was uitgevoerd. Ma Choe Hnin Htet leed niet aan een hartkwaal, maar ze had wel last van een ernstige fobie voor ziekenhuizen en alles eromheen.

Relatie fysieke tekenen en veelheid aan herinneringen

Sommige moedervlekken vervagen als de persoon ouder wordt, maar de meeste blijven levenslang aanwezig. Het is mogelijk dat bij moedervlekken die vervagen alleen de opperhuid van de betreffende persoon is aangetast in het leven waar deze is ontstaan. De moedervlek geneest dan als een eerstegraads verbranding. Als er diepere huidlagen bij betrokken waren is het effect wellicht blijvend.

De moedervlekken die corresponderen met de wonden van een overledene vormen een soort fysieke herinnering aan de wonden van die persoon. Er is echter geen aangetoonde relatie tussen het hebben van deze fysieke tekenen en het hebben van veel herinneringen aan het vorig leven. Sommige kinderen hadden slechts enkele herinneringen, anderen geen enkele. Daar waren het de gezinsleden die hen identificeerden met een overledene aan de hand van voorspellingsdromen, moedervlekken en geboorteafwijkingen.

Het ontbreken van fysieke tekenen

Een gering aantal kinderen binnen het onderzoek zegt zich de periode tussen de twee levens te herinneren. Zij bezaten geen fysieke tekenen van het vorige leven. Wellicht wist het tussenleven deze uit. Stevenson concludeert voorzichtig dat er misschien ook geen sprake is van het verschijnen van lichamelijke tekenen als de persoon beneveld is (door alcohol) of het bewustzijn heeft verloren als de dodelijke tekens worden toegebracht. De eerste klap bij een fatale verwonding lijkt het meest invloedrijk bij het ontstaan van een moedervlek.

Bewijs

Stevenson brengt de volgende bewijzen naar voren aan de hand van zijn onderzoek:

- De kans dat een moedervlek op exact die plek terechtkomt waar de veronderstelde vorige persoonlijkheid een wond is toegediend is statistisch gezien erg klein.

- Kinderen hebben geen motief om verhalen te gaan vertellen over andere levens.
- Ouders hebben er geen belang bij om hun kind een andere persoonlijkheid op te dringen. In India zeker niet, omdat men daar gelooft dat kinderen die zich een vorig leven herinneren jong zullen sterven. Zij zullen het zeker niet aanmoedigen.
- Een onderzoek uitgevoerd door dr. Erlandur Haraldsson onder kinderen in Sri-Lanka die zich vorige levens herinneren toont aan dat deze kinderen niet vatbaarder zijn voor suggesties dan hun leeftijdsgenootjes.
- De families van de kinderen (de huidige en de familie van het vorige leven) wonen veelal redelijk ver van elkaar vandaan en hebben vaak geen contact met elkaar.
- De verklaring dat de kinderen paranormaal begaafd zijn en de informatie hebben "afgetapt" uit de hoofden van de familie van het vorige leven weerlegt Stevenson doordat de kinderen geen tekenen vertonen van paranormale gaven en er zich meer voordoet dan alleen kennis van het leven van de betreffende persoon. Men gedraagt zich er ook naar.
- Er wordt wel eens geopperd dat het kind bezeten is van de geest van de betreffende overleden persoon. In sommige gevallen zou dat zo kunnen zijn, maar dit geeft geen verklaring voor de lichamelijke tekenen. Ook geeft het geen verklaring voor het feit dat de herinneringen verdwijnen na vijf tot acht jaar. Waarom zou de bezetenheid dan stoppen?
- Dan doet zich de mogelijkheid voor dat de moeder een impressie achterlaat op het kind. Dit kan in een aantal gevallen een verklaring zijn, zeker als de moeder de betreffende persoon heeft gekend. Maar in een groot aantal gevallen kende de moeder de verwondingen van de overledene niet. Ook is het onwaarschijnlijk dat de moeder invloed heeft op het gedrag en de uitlatingen van het kind.

Stevenson concludeert dan ook dat reïncarnatie de beste verklaring is, als alle andere mogelijkheden zijn uitgesloten. Hij moedigt de lezer aan zijn uitgebreide onderzoek zorgvuldig te bestuderen en zelf zijn of haar conclusie te trekken.

Aangeboren afwijkingen

Aangeboren afwijkingen komen voor bij ongeveer 2% van de geboorten. De kans dat een aangeboren afwijking een afwijking heeft die overeenkomt met een verwonding van een overledene moet dan ook als zeer klein gezien worden.

Hierna worden enkele voorbeelden gegeven van gevallen waar sprake was van een aangeboren afwijking.

Geboren zonder onderbeen

Ma Khin Mar Htoo werd geboren in Burma op 26 juli 1967 met een rechterbeen waarvan het onderbeen ontbrak. Uit de beenstomp staken twee rudimentaire teentjes. Haar moeder had gedroomd tijdens de zwangerschap dat een meisje met de naam Ma Thein Nwe bij haar herboren zou worden. Dit meisje was door een trein om het leven gekomen. Ze verkocht bloemen en liep dagelijks op het spoor. Normaal gesproken kwam de trein niet over het spoor waar ze altijd liep maar die dag was de wissel stuk. De trein overreed haar. Haar rechteronderbeen werd van haar lichaam gerukt bij de eerste klap. De tweede klap verdeelde de rest van haar lichaam in tweeën. Toen Ma Khin Mar Htoo kon praten sprak ze veel over het leven en de dood van Ma Thein Nwe.

Ingesnoerd lichaam

In mei 1973 werd Ma Htwe Win geboren in Burma. Voordat ze werd geboren droomde haar moeder dat een voor haar onbekende man die op zijn knieën leek te lopen, of misschien op stompen van geamputeerde benen, haar bleef achtervolgen. Ma Htwe Win had ernstige afwijkingen en opvallende moedervlekken. De moedervlekken zaten links onder aan haar borstkas, in de hartstreek, en op haar hoofd. Haar linkerpink ontbrak en ze had insnoeringen boven haar beide enkels en in het midden van haar linkerdijs. Toen ze leerde praten vertelde ze dat ze een man was geweest, Nga Than geheten, die was vermoord. Drie aanvallers hadden hem in de borst gestoken, zijn vingers afgesneden en hem op het hoofd geslagen. Ze besloten zijn lichaam zo compact mogelijk te vervoeren en vouwden het dubbel met touwen. Het lichaam werd gedumpte in een opgedroogde bron. De vrouw van Nga Than was bij het complot betrokken geweest en vertelde rond dat haar man haar had verlaten en was trokken naar het zuiden. Zij trouwde met een van de moordenaars maar was niet gelukkig. Op een dag hoorde een van de burens in een onderlinge ruzie dat ze Nga Than hadden vermoord. Deze ging naar de politie en het lichaam van Nga Than, nog steeds samengebonden, werd uit de bron gehaald. Exact op dat moment liep de moeder van Ma Htwe Win, tweeënhalve maand zwanger, daar net langs. De droom over de man kreeg ze die nacht. Ma Htwe Win herkende een van de moordenaars van Nga Than en was bang voor hem. Ze had wat mannelijke trekken, droeg graag jongenskleren en was vastberaden zich te wreken. Ze was bedroefd over haar aangeboren afwijkingen.

Repeteerkinderen

In heel West-Afrika beneden de Sahara gelooft men dat, indien er meerdere kinderen in hetzelfde gezin komen te overlijden, dit zogenaamde "repeteerkinderen" zijn. De gedachte bestaat dat de ziel van het kind steeds terugkeert, alleen om geboren te worden, te sterven en weer geboren te worden. Om een einde te maken aan deze zinloze en droevige cyclus verminken de ouders soms een pas overleden kind. Zij menen dat ze op deze wijze een boodschap geven aan de ziel om óf niet terug te keren, óf terug te keren en dan te blijven en op te groeien. Soms, als men bang is dat een kind een repeteeerkind zal zijn, wordt het preventief tijdens het leven verminkt door bijvoorbeeld het laatste vingerkootje van de linkerpink te amputeren.

Magie

Cordelia Ekouroume werd in 1958 geboren in Nigeria. Ze had ernstige gebreken aan handen, benen en voeten. De meeste vingers en tenen waren erg kort en hadden geen nagels. Sommigen waren met elkaar vergroeid. Haar onderbenen hadden insnoeringen. Haar vader, de enige informant in deze zaak, verklaarde haar afwijkingen als volgt. Cordelia zelf had geen herinneringen aan een vorig leven. Ekouroume Uchenda, de vader van Cordelia, had zijn zus Wankwo door middel van magie geholpen om haar man, die haar mishandelde, te doden. Wankwo overleed een tijdje daarna en haar broer geloofde dat zij herboren werd in zijn gezin. Toen zijn volgende kind echter als baby al stierf was hij woedend. Hij zag het als ondankbaarheid van Wankwo en verminkte de dode baby door de vingers en tenen af te hakken en touwen rond haar beentjes te binden. Hij verbood haar terug te komen en hing enkele van de afgehakte vingers en tenen in een zakje in zijn huis. Toen hij

echter wederom een vrouw trouwde, vele mannen van de Igbo-stam zijn polygaam, gooide zijn nietsvermoedende jonge echtgenote het zakje weg terwijl ze het huis opruimde. Haar man was zeer ontzet, aangezien hij geloofde dat nu de betovering was verbroken. Inderdaad was het eerstvolgende kind dat geboren werd Cordelia, een kind met ernstige gebreken die correspondeerden met de mutilaties die hij had toegepast.

Interne ziekten

Er zijn Stevenson weinig gevallen bekend waar de persoon die zich een vorig leven herinnert dezelfde interne ziekten heeft als de persoon die hij was in zijn vorige leven. Stevenson geeft hier de volgende mogelijke verklaringen voor:

1. Sommige eigenschappen van de huid en de meer blootgestelde dele van het lichaam, zoals de ledematen, de hals en het hoofd, maken ze vatbaarder voor de invloed van wonden en andere kwetsuren dan de interne organen.
2. Alle aangeboren gebreken en de meeste van de moedervlekken waren duidelijk zichtbaar en werden dan ook ten tijde van de geboorte, of vlak erna, opgemerkt. In tegenstelling hiermee ontwikkelt het merendeel van de ziekten van de interne organen zich langzaam, en manifesteert zich pas in de latere jeugd of in de vroege volwassenheid. Tegen die tijd hebben de meeste gevallen geen herinneringen meer aan een vorig leven.
3. In de landen waar de meeste van de gevallen zich afspeelden, waren en zijn de medische faciliteiten nog onderontwikkeld. Bovendien zijn de informanten in deze landen minder goed op de hoogte van de details van hun ziekte of die van hun gezinsleden.
4. De relatieve schaarse gegevens over interne ziekten kan zijn voorgekomen uit het feit dat Stevenson dit aspect naar eigen zeggen in het begin van zijn onderzoek wat verwaarloosde.

Nierziekte

Selma Kilic werd in 1959 geboren in Turkije. Ze had een grote rode moedervlek op de huid onder aan haar ruis en hield haar handen vaak op die plek toen ze begon te lopen. Later, op zevenjarige leeftijd bleek dat Selma een nierziekte had. Toen Selma twee jaar was deed ze op straat haar eerste uitspraak over een vorig leven. Ze zei dat ze haar moeder ging zoeken. Ze volhardde dat ze een andere moeder had en op een dag, toen ze op een plek kwamen bij een fontein zei ze "Daar, ik heb mijn moeder gevonden." Ze liep naar een huis en omarmde de vrouw die daar woonde. "Dit is mijn moeder." De betreffende vrouw bleek haar dochter Zehra te hebben die op zeventienjarige leeftijd was overleden aan een nierziekte. Er was geen medisch rapport van Zehra's ziekte, maar de symptomen die de familie beschreef duiden op nierdisfunctie.

Pigmentatie

Naast moedervlekken en geboortefwijkingen kwam Stevenson gevallen tegen die een afwijkende pigmentatie vertoonden dan de rest van het gezin. In eerste instantie stond hij er wat sceptisch tegenover maar nadat hij de medische literatuur erop nales waarin voorbeelden werden gegeven van mensen die door een emotionele gebeurtenis in een klap grijs werden, nam hij aan dat pigmentvorming ook beïnvloed kan worden door een geestelijke factor. 14 van de gevallen die hij beschrijft hebben afwijkende pigmentatie dan hun gezinsleden.

Een blonde Indiër

B.B. Saxena werd rond 1918 geboren in India. Hij had een zeer bleke huiskleur en zijn haar was bijna wit (hij zit uiterst rechts op de foto). Hij bezat twee aanzienlijke moedervlekken, een ronde op zijn hals en een andere op zijn hoofd. Toen hij drie was vertelde hij dat zijn naam Arthur was en dat hij een Britse soldaat was geweest in de eerste wereldoorlog. Hij wees naar de moedervlek in zijn hals als hij aangaf hoe hij was gedood in een veldslag. Hij speelde soldaatje en marcheerde heen en weer, onderwijl bevelen uitdelend. Voorts speelde hij voor Indiase begrippen onbekende spelletjes zoals haasje-over en hinkelen. Hij droeg de Indiase kleding niet graag en at liever brood met boter dan rijst. Van de gekruide gerechten hield hij al helemaal niet en hij wilde zijn groenten liever gekookt dan gebakken. Hoewel de overige gezinsleden vegetarisch aten vroeg hij om vlees. Hij at niet met zijn handen, zoals toen de gewoonte in India, maar gebruikte een mes, vork en lepel. Zijn ouders lieten niet toe dat hij sprak over zijn vorige leven vanuit het idee dat kinderen die zich vorige levens herinneren jong sterven. Een advocaat die zelf een zoon had met herinneringen aan een vorig leven hoorde van het geval en publiceerde over B.B. Saxena en nog een aantal andere gevallen. Stevenson bezocht B.B. Saxena vele jaren later. Hij was inmiddels de herinneringsbeelden vergeten maar zijn oudere broer en zus herinnerden zich zijn uitspraken en ongewone gedrag als kind nog goed.

Lichaamsbouw, houding, gebaren en andere onwillekeurige bewegingen

Stevenson constateert dat ook zaken als lichaamsbouw, houding, gebaren en andere onwillekeurige bewegingen wellicht meegenomen kunnen worden vanuit een vorig leven.

Dulcina Karasek werd rond 1919 geboren in Brazilië. Ze overleed in 1937 en Stevenson heeft haar niet zelf ontmoet. Hij verzamelde informatie van dit geval en sprak met mensen die haar kenden. Dulcina vertelde dat ze in het vorig leven Zeca werd genoemd en een jongeman was die betrokken was bij politieke en revolutionaire acties. Later werd hij zakenman en trouwde hij. Hij overleed waarschijnlijk aan de gevolgen van syfilis. Dulcina vereenzelvigde zich sterk met Zeca en beweerde met klem dat ze een man was en geen meisje. Ze vroeg zich ook af waarom haar ogen van kleur waren veranderd en prefereerde mannenkleden. Haar lichaamsbouw was mannelijk, haar bekken was smal. Toen ze zwanger was bleek ze niet langs de normale weg een kind te kunnen krijgen. Na de keizersnee overleed zij en haar baby.

Het gezicht

Het gezicht van iemand kan overeenkomen met de kenmerken van het gezicht uit het vorige leven. Denk hierbij aan grote ogen, een scherpe neus en dergelijke.

Opvallende gelijkenis van gezichten

De tweeling Ma San San Nyunt en Ma Nyunt Nuynt San werd in 1964 geboren in Burma. Toen ze konden praten deden ze een aantal correcte uitspraken over de levens van twee overleden zussen (geen tweeling). Deze waren met enige tussentijd op hoge leeftijd overleden. Er waren foto's van deze vrouwen beschikbaar en de gelijkenis was opvallend.

Tweelingen

Er waren ook andere tweelingen bij het onderzoek van Stevenson betrokken, 42 in totaal (inclusief het hierboven vermelde voorbeeld). Zij bleken niet allemaal in dezelfde mate te spreken over de vermeende vorige levens. Soms sprak slechts een erover, soms beiden. In een aantal gevallen spraken beiden er niet over maar stelden informanten vast aan de hand van dromen en lichamelijke kenmerken en/of gedrag, wie ze moesten zijn geweest in een vorig leven. Van de tweelingen waar slechts een over een vorig leven sprak plaatste ongeveer de helft de andere helft van de tweeling ook in dit vorige leven. In 86% van de alle gevallen waren de tweelingen in een vorig leven verwant met elkaar als familie, vrienden of echtgenoten. 62% van de vorige persoonlijkheden onderhield een band met de ouders van de huidige tweeling. Ook in deze groep was ruim de helft van de gevallen een gewelddadige dood gestorven.

Implicaties van de reïncarnatiegedachte en processen die hierbij betrokken zijn

Veel mensen zien het reïncarnatieconcept als overbodig. Zij vinden dat de huidige kennis van genetica en de invloed van de baarmoederlijke en postnatale omgeving voldoende verklaring biedt voor de menselijke persoonlijkheid. Stevenson geeft aan welke beperkingen deze gedachtegang inhoudt.

Genen bevatten instructies voor de productie van bestanddelen van eiwitten. Als zij falen bij het coderen van een essentieel eiwit of als zij aanzetten tot de productie van een abnormaal eiwit, dan kan dit resulteren in een specifieke erfelijke ziekte. Dit worden monogene ziekten genoemd. Genetici noemen andere ziekten en fysieke

kenmerken waarbij een erfelijk component een rol speelt polygeen. Hiermee bedoelen ze dat verscheidene of vele genen aan een ziekte of kenmerk hebben bijgedragen. Lichaamslengte is een typisch voorbeeld van een kenmerk met een polygene oorzaak. Zelfs ziekten met een duidelijke genetische oorsprong kennen een grote variatie van verschijningsvormen. Om met deze variaties rekening te houden hebben genetici "modificerende genen" geïntroduceerd maar deze bleven voor het grootste deel hypothetisch. De huidige kennis van genen vertelt ons echter weinig over embryologie en morfologie, de wetenschap van de vorm van organismen. Onder biologen zegeviert momenteel de neo-darwinistische synthese van de natuurlijke selectie als verklaring voor de evolutie. Voor wat betreft de omgevingsfactor is het zo, dat bijna alle psychiaters en psychologen van mening zijn dat de vroege kinderjaren een mens vormt en kan maken of breken voor de rest van zijn leven.

Stevenson ontkent niet dat gebeurtenissen diepe sporen kunnen achterlaten maar denkt niet dat men in de jeugd kwetsbaarder is dan op latere leeftijd.

Naast erfelijkheid en omgeving ziet hij reïncarnatie als derde factor bij de bepaling van de menselijke persoonlijkheid en daarnaast een aantal lichamelijke kenmerken.

De belangrijkste consequentie van reïncarnatie is de erkenning van de dualiteit tussen lichaam en geest. De geest is verbonden met het lichaam, maar kan de dood van lichaam het lichaam overleven en het lichaam dan verlaten. Het rijk waar de geest heengaat na de dood zal volgens Stevenson verschillen van onze bekende aardse werkelijkheid.

De vraag doet zich voor welke kenmerken van de menselijke persoonlijkheid worden doorgegeven van een leven naar het volgende. Stevenson gebruikt hiervoor de term "diathanatisch, wat "door de dood heen gedragen" betekent. Hij maakt op uit zijn onderzoek dat de diathanische delen bestaat uit enige cognitieve informatie over het afgelopen leven, en daarnaast een verscheidenheid aan voorkeuren, aversies en andere attitudes. Als derde worden in sommige gevallen sporen van fysieke verwondingen en andere merktekens op het lichaam aangetroffen.

Hij maakt onderscheid tussen persoonlijkheid en individualiteit. De individualiteit van een mens geeft alle karakteristieken aan, zowel de verborgene als de manifeste, die een mens ontleent vorige levens en dit leven. De persoonlijkheid is die aspecten van de individualiteit die nu manifest zijn of dat kunnen worden. Bijvoorbeeld: Wanneer ik in dit leven Swahili wil leren, kan een ervaring uit een vorig leven mij het onder de knie krijgen van de taal vergemakkelijken.

Stevenson geeft drie manieren aan waarop de in een vorig leven opgedane ervaringen het fysieke lichaam in een nieuwe incarnatie kunnen beïnvloeden.

1. De selectie van de eigen ouders.
2. Het screenen en selecteren van de bevruchte eicellen of embryo's. Stevenson geeft aan dat hij niet weet op welke wijze een ziel dit tot stand kan brengen.
3. Het inwerken op de embryo of foetus door de geest. Dit leidt tot de fysieke kenmerken van het vroegere lichaam, zoals moedervlekken en andere lichamelijke kenmerken.